

Cătălin Lungu

0 altfel de vacanță

PROILAVIA
Brăila, 2026

VISUL

Perdeaua se mișca domol în adierea somnoroasă a vântului. Găsind fereastra larg deschisă, o lună rotundă ca un pepene galben trăgea cu ochiul la puștanul ce lenevea întins pe pat, cu mâinile sub cap. Stătea așa de ceva vreme privind fix, undeva departe, dincolo de lumea văzută. Doar mintea lui alerga neastâmpărată, când printre amintiri, zâmbind, când printre nălucirile viitorului, încruntându-se.

Uneori, moleșit de căldura nopții de vară și plictisit de nemișcarea lumii, ațipea pentru câteva clipe. Apoi tresărea ca o

santinelă, refuzând să adoarmă. Se încăpățâna să rămână treaz pentru cât mai mult timp.

Însă, atunci când tihna străzii fu răscolită de râsul zglobiu a doi întârziați, cu ochii în lacrimi, băiatul își luă perna în brațe și nu se mai împotrivi somnului care îi dădea târcoale.

“Serios? Așa rău ai ajuns? Ți-ai pierdut inspirația? Prietene, poți mai mult decât atât!”

După această apariție și replică surprinzătoare, chipul amicului se estompă încet, încet, până se pierdu în tainele oniricului. Călin întinse mâinile, încercând să prelungească momentul revederii.

- Stai, nu pleca așa de repede!

În zadar...

Brusc, deschise ochii mari, clipind des pentru câteva clipe, încă năuc. Apoi îl pufni râsul, când constată că are mâinile întinse înspre tavanul pictat cu libelule.

- *Bine că nu a venit mama să mă trezească! Ar fi crezut că am devenit somnambul. Sau mai rău, că am luat-o razna! Și asta, numai din cauza ta, scamatorule! După ce m-ai stresat atât timp, acum îmi bântui și visele.*

Afară, cerul senin prinse deja a se colora în nuanțele blânde ale răsăritului. Coborând din pat, băiatul își luă papucii și se îndreptă alene către baie.

- *Ce încălțări cu personalitate am! Aproape în fiecare dimineață îi încalț invers.*

Așadar, încă o zi fără amicul Tănase. Bine măcar că l-a revăzut pentru câteva momente în vis. Și ce vis!

- *Știam eu că nu mă va lăsa singur, gândi el în timp ce se spăla. Mulțumesc, prietene! Îți promit că o să renunț cât mai repede la starea asta de apatie.*

Ridică privirea și se admiră în oglindă. Își încordă mușchii, își ciufuli părul negru, îmbracă un tricou și o pereche de pantaloni scurți și, apoi, ieși țăntos din baie.

- *Ce bărbat bine sunt! Trebuie să fiu atent cu oglinda asta. Nu de alta, dar s-ar putea să mă deochi singur.*

În bucătărie, mama pregătea micul dejun.

- *Te-ai trezit deja, tinere?*

- *Da. Am avut un vis neobișnuit.*

- *Se făcea că...*

- Lasă, că îți povestesc altă dată. Ce pregătești acolo? Miroase bine.

- Omletă cu legume. Vezi că ai deja o băluță în colțul gurii!

- Mamă, te mai întrebi cu cine semăn!
De la tine am gena cu poantele.

- Bre, nu te contrazic! Însă o parte de vină o poartă și tactu-mare! Dar știi care este problema? Tu, în gena asta nu cred că ai și simțul măsurii. Cam disperi lumea cu glumele. Te-ai mai calmat acum, de când s-a dus săracul Tănase.

Călin privi pe fereastră cu ochii săi albaștri și, aproape mereu, melancolici.

- Îți cam lipsește, nu?

- Cam, da... Parcă nu mai sunt întreg fără el. Dar am promis că o să-mi revin.

- Cui i-ai promis? Lui tăică-tu?

- Nu. Lui Tănase.

- *Hai, ia și mănâncă, că ai început să delirezi!*

Puștiul dădu să se așeze pe scaun, dar observă nemulțumit că acesta nu era liber. Apucă de o ureche motanul care îi ocupase locul și îi șopti apăsător:

- *Ți-am spus de atâtea ori că nu vreau să îți mai găsesc făptura durdulie pe scaunul meu. Dispari, dacă nu vrei să te coafez! Uite, simt deja cum îmi revine inspirația pentru o glumă proastă.*

Un impuls scurt și cotoiul ateriză în coșul de gunoi. Disperat, se agăță cu ghearele de marginea lui și, împrăștiind resturile prin bucătărie, țâșni afară pe ușă.

- *Unde alergi așa de repede? Ești nerăbdător să te lauzi cu noul tău parfum?*